

CALICUL

UMOR ȘI SATIRĂ. — Redactor TEPELUȘ.

ABONAMENTE:
100 lei anual. 50 lei pe jum an

REDACȚIA ȘI ADMINISTR.
SIBIU
Str. Pintenului Nr. 1.

ANUNȚURI:
5 lei linia petit.

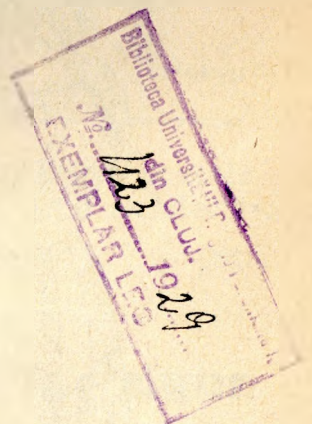
Cum s'a născut 1928

Se sparg în țândări cupe și gălgăe nectarul
Pe gâturi cuvioase se 'neacă tot amarul
Căci noaptea de Silvestru e noaptea de beție
Prilej de chefuri monstre, curată Valpurgie.

Cu buzele mai roșii ca firnaisul din cadre
Bacfișa stăpânește mulțimea prin ochiade
Iar când răsună Jassul vin fanții monoclați
Și'n dansuri africane se-aruncă desperați
In ritmul epileptic al Charleston-ului sar
Ca mânjii prinși de streche pe muche de hotar

Dar dintr'odată tace uzina muzicală
Ca după criză, fanții sunt ruți de oboseală,
Bacfișa pleacă ochii și fața și-o repară
Respiră greu și puful e plin de nădușală
La masă stau de straje bătrânii discutând
Confetti, serpentine se-aruncă rând pe rând,
Miros de carne grasă, de pudră și parfum
Se mestecă cu-acreala de vin și de tutun.

In atmosfera asta de chefuri și orgie
Așteaptă lumea toată pe noul prunc să vie
Și când răsună ora misterelor în noapte
S'aude deodată un sgomot surd de șoapte
Pornește-apoi un chiot și altele urmează:
Natura îl născuse pe Noul An, — sfârlează
Invătată de-al său bătrân la rele
(Care și-a dus veleatul cu hoți și cu lichele)

Primit fu picu'n lume în noaptea de durere
Prin cânturi funerare, prin cânturi de 'nviere.

Cum ce-a intrat în lume a și bătut în strună
Mulțimea amestecată începe voia bună
Cu ochi sticloși bătrânii se 'mpletecesc la mese
Iar alții spre ieșire se împulzesc să iese
E'n plină acțiune uzina muzicală
Căci dansul stăpânește din nou întreaga sală
Și găfăe voinicii mai rău ca'n dricul verii
Cuprinși toți de delirul și tainele plăcerii.

An nou, venit în lume cu nebunia firii
Tu știi la socoteală doar taina înmulțirii
Păcatelor în lume, noi altceva voiam,
Orgii, hoții și jafuri avut-am an de an,
Voiam ca'nastă țară s'avem mai multă cinste
Prin cele Ministere tâlharii să nu piște
Să nu ne mai despoaie de piele perceptor
Licheaua politică să nu ne ia cu zoru,
Altcum copile puteai sta de unde ai venit
Căci nimenea în lume nu cred că te-a dorit.

TEPELUȘ.

Știe ea de ce

- Prea ești gătită azi Lino.
- Știu eu de ce. Au venit niște cătane în sat după fân și stau mai mult.

Cine m'aude...

Cine m'aude cântând
Zice că n'am nici un gând,
Că astăzi sunt liberal
Și stau lângă cașcaval.

Cine mi-aude doina
Râde de durerea mea
Căci aceasta e durere
Când oftezi după putere.

Vinilă din clanaret
Cântă doina lui Buget,
Averescu pe de rost
Cântă „Fos'am când am fost“.

Iorga cântă 'n parapleu
Am un plan și planul meu
Nu mi-l crede nimenea
De-ce l'aș mai trâmbița“.

Mihalache și Maniu
Flueră tot a pustiu
Și prin nopțile pustii
Horesc tot: „Dece nu vii?“.

Cântărețu.

Sonete administrative

I

Prefectul nostru, Domnul Nicolae,
In slujba lui e foarte ocupat:
Cutreeră'n inspecții sat de sat
Și, unde întâlnește răul, taie.

E scurt, ca Ștefan Vodă, îndesat,
Și ochii verzi îi ard în vâlvătaie.
Dar, dacă întâlnește vre-o bălaie,
Tot zelul muncii sfinte l-a uitat.

Privirea lui devine languroasă,
Și baerele inimei îl dor,
Pe mâna stângă capul greu și'l lasă,

Și'ngână: „Dorul meu e numai dor“...
Iară pe fila albă de pe masă
Concepe o poemă de amor.

II

Prefectul nostru este energia,
In măduvă și'n oase intrupată,
Destul este din palme ca să bată,
Și'n școală se preface primăria.

Voința-i de progres înflăcărată
Ne va schimba la față România,
Va izgoni din sate sărăcia
Și va trimite mană 'mbelșugată.

Moșia lui de șapte opt hectare
Și vie o să aibă tot creștinul,
Și purcelașul fraged la frigare.

Și'n urmă, ce-o da soarta și destinul,
De cupă îngrijască și fiecare,
Căci domnului prefect îi place vinul.

III

Prefectul nostru 'n vorbe mișcătoare
Preconizează marile reforme:
Ne va turna vieța'n nouă forme
Și-o va schimba 'n senină sărbătoare.

In slujbă se conduce după norme,
Care-i arată buba unde doare,
Și planurile lui mântuitoare
Îi consumară credite enorme.

Dar, când, la Andronic, vioara sună,
De face chiar din pietre foc să saie,
E numai chef, e numai voe bună.

Pierduia tinerețelor văpaie
In pătimase doine și-o răzbună
Prefectul nostru, domnul Nicolae...

Lerui-Ler.

Odă lui Kreva

Frunzuliță pe chipiu
Potecarășul din Puiu
Face leacuri la bolnavi
Câștigând mulți gologani
Face-apoi literatura,
Mâncă poli și cască gura
De-așa om nu s'a mai dat
Un schwarzkünstler-accorat.

In sezonul ast' de iarnă
La gară face promenadă
Arătându-și frumușel
Talentul cum știe el.
Și de Marți și până Luni
Făurește la minciuni.

Cineva îl laudă tare

Și-l grijește cu mâncare
Buze dulci îi dă cu droaia
Pentru că cârpește foaia.
Tot la tren se desfătează...
Când la mese să așeze
Curge vinul ca Târnava
Pan' ce li-se umflă glava,
Benó strigă «hopa», hopa,
Iară șeful face «troppa»
Ș'apoi des de dimineata
Se căiesc că li-e cam greața.

Astfel ej autorizați,
Cari se cred că sunt chemați
Să dedice și să taie
Și să ieie în bătaie
De joc pe burlaci cinstiți
In cinste îmbătrâniți;

Dar știți, zice o poveste
«Ca tot ciuful ciufulește».

Mili.

La loc sigur

— Birjar du-mă iute la
cimitir.

— Aveți înmormântarea?

— Nu. Stau acolo până
trece comisia de impunere.

Ce vrei să dai, nu da prea
târziu, și nu mulțami prea de
timpuriu!

Prea multe

— Prea multe furtişaguri se întâmplă în țară și nu-i bine.

— Nu nu, nu vezi că de aci au căpătat și ungerii nas de vor să ne fure granița.

In chef la Hațeg...

Bre! că bun îți este vinul,
Doamna Naci — sprâncenata
Știi că-ți vindecă tot chinul
Dintr' odată!

Asta poate să te-avânte
In elan de fericire
Unde-i Lay ca să-mi cânte
De iubire!?

Mă-i cloroi dela gurduna
Ce-mi caști gura-așa de largă
Dă cu arcul peste strună
Dă să meargă!...

Ca de nu-mi tragi o zicală
Imi bag mâna n pleata-ți lungă

Și ți-oi trage-o părulala
Să-ți ajungă!

Trage mări și nu te face
Să mai uit de chinuri grele
Cântă cântul care-i place
Mândril mele!

Zi, și când ți-e sete mare
Beutura-ți dau destula
Că mai am prin buzunare,
O pițula!...

Mili.

Dac'o trăi.

Dacă mai trăesc pân' mâne
Asta n'o știu mări vecine;
Dar dacă mâne sunt viu
Din nou mă-mbăt de rachiu!

Toacă'n cer.

— Dadă, am auzit toaca în cer, — zise odată pulul de țigan, către tatăl său.

— Și cum făcea mo puro?

— Apoi ui așa: șovinco-de, șovinco-de, șovai, șovai, șovai.

— Și l'ai văznt pe cel ce o batea?

— Nu, — ci numai l'am auzit.

Un român adevărat fiind la coasă își ascutea coasa care suna: șovinco-de, șovinco-de, șovinco-de, apoi trăgând prin iarba suna: șovai, șovai, șovai.

Toaca 'n cer.

Huhurez.

Chiuituri cu strânsături

Luați seama măi teciori
Cari umblați prin șezători,
Și vă uitați printre fete
Care mănă crasfavețe,
Toamna sigur va să fete.

Fata popii dela noi
Are zestre șase boi
Dinainte lipsăsc doi
La mijloc nu sunt deloc
La proșap acum se fac,

Cătănireaș cătăni
La compania mândrii
De-ar fi căprarul de fete
Căpitanul de neveste.

De mult mândro mă gândesc
Ca să mă călugăresc,
M'oi călugări pe dracul
Că fetele îmi sparg capul.

Dragu-mi bădița înalt
Că sărută desmerdat
Și se pleacă de ești mică
Și în brațe teridică.

Ar fi vremea

— Auzi că anul ăsta vine domnu Maniu ministăr.

— Apoi vere e cam vremea, s'o fi speliț dumnealui de-atâta așteptare și-o fi făcut și scurtă la picioare.

Din cremenea lui Amnariu

Nu mânca mai mult decât poți mistui, ca să nu-ți strici stomacul, pentru că orice om înțelept sub regimul de azi are mare lipsă de o rânză sănătoasă.

Hai mândro...

Hai mândro să ne iubim
C'amândoi ne potrivim
Și la nas și la perciuni
Și la înșirat minciuni.

Și la lene și la joc
Și la șezut lângă foc,
Iar sticlăța săraca
Cum ne știe împăca.

Hai mândră să ne-avem dragi
C'amândoi purtăm nădragi
Și-amândoi suntem săraci
Cu averea în dăsași.

Sărăcia-i floare rea
Când te ține lângă ea
Și când crezi că o ai scăpat
Tocma 'n devlă s'a urcat.

Hai mândră la cununat
Tu chioară, eu deșălat,
Ne potrivim ca doi pruni
Și de legat suntem buni.

Sărăcilă.

Mărunțișuri.

Profesor neștiutor.

Dama: Te rog domnule profesor a-mi spune, pentru ce ne numește pe noi lumea: „Sexul cel frumos?”

Profesorul: „De, asta n'o știu nici eu!”

Țăranul hotărât.

— Ce, la ștregarul acela voiești dumniata să-ți dai fata de nevastă? Nu face asta vecine, pentru-că ala într'un an ți-o bagă-n groapă!

— Așa! Atunci c'o cale îi dau și pe nevastă-mea!

Și calării la proveniența lor nobilă și sunt mândrii pentru că strămoșii lor au fost cai, dar pentru aceia tot măgari sunt.

Unica formă, în care omul spune tot adevărul, e minciuna.

Rămâi în țara ta și dacă Dumnezeu, rugându-te lui, nu-ți dă pâinea de toate zilele, mănâncă covrigi.

Obrăznicia nu-i podoaba celor tineri; pe cei bătrâni îi diformează cu desăvârșire.

Celui-ce nu cunoaște însușirile săpunului toate-i sunt curate.

Stan Pătitul

În tot satul Hurlup, ba și prin satele vecine, să știa că Culița Pacoste era un om lung la degete, care pune bine lucrurile ce erau rău puse, așa că nu le prea putea afla nime pe la casa lui. El adică avea patima dea chiului și deochia tot ce-i cadea în ghiară, până și miei și oi, așa că orice pagubă se întâmpla în sat, numai pe el să descărcau, fie că era, ori nu era de vină, cum e vorba. ca lupul e tot lup, ori e satul ori e flământ.

Intr'o zi ciobanul satului se pomeni că-i lipsește din urmă cel mai bun miel.

Toți satenii susțineau că e numai lucrul lui Pacoste cu mielul.

Adus de jandarmi la primărie, el a început ca să nege, pe petrii săci.

Vei spune tu numai decât, — zise șeful dela jandarmi — și dându-l pe mâna unui alt jandarm, îl duse în pivniță.

Ce-și vor fi șoptit Pacoste cu jandarmul ce nu destul că jandarmul îl desbracă de mânecar și peptar, îl puse pe fața pivniței și începu cu patul armei a da în peptar și mânecar zicând: Spune hoțul că te omor. Și de câteori dădea jandarmul, Pacoste totdeauna gemea și să văta cât îl lua gura.

— Spune tâlharule, că te omor.

— Nu sunt de vină. Tu-lai oameni buni nu mă lăsați că mă omoară. Săraci copii și muerea mea, striga Pacoste stând pe fața pivniței cu fața în jos.

Strigaturile și vaețele lui Pacoste a înmuiat inima șefului și mergând la fereastra pivniței, strigă la jandarm să nu mai dea ca-l omoară. Nici n'a mai dat că se obosea de atâta batae. (?)

Pacoste atunci îndată s'a sculat de jos și îmbrăcânduși vestmintele se prefăcea că abia ese din pivnița schiopătând și vâetându-se.

N'a rămas nici un nasture întreg dela mânecar și peptar ne stricat de patul puștei. Norocul că Pacoste n'a fost în vestminte când jandarmul le bătea, ca de era în haine poate spunea și unde s'a schimbat mielul la față.

Eșind Pacoste din pivnița își zise în sine; Paguba ca paguba, dar îmi plăcu cum mârșă, — vorba țopului: — pentru un bacșiș de 200 lei, de ce să sufăr sa-mi ferece spatele, și pe deasupra să mai plătesc și mielul. Nu m'a făcut banii aceia pe mine, ci eu i-am făcut pe ei, și de voi fi sănătos am să mai fac, ca să aiba și jandarii folos de mine că păgubașul și așa nu o să le dea nimica, căci o mână spală pe cealaltă și amândouă pudăresc (?) obrazul, ca așa e sistemul, în planeta lupului și zodiile racului, a vulpei, porcului și a urechiatului.

*

Longhin Ceuș, din Zăbala de sus, deveni flăcău iernatic, căci nici de cum nu-și afla petecul după plac, ba mai drept vorbind petecul era contra sacului, și aceea din cauză că Ceuș se uita ca cioara în os, cu un ochiu la făină și cu altul la slănină.

Ca la toți nătântocii de pănura lui, în urmă i-a venit și lui apa la moară.

Fata Ferfeliță a lui Drâmboiu din Sprânceana de jos, venise în Zăbala la jocul satului, unde din întâmplare era și Ceuș.

Lui Ceuț îi pică fata tronc la inimă, și se hotără ca să o pețască, ori de ce ia da capul.

Intr'o sară Loghin acesta luând pe fiitorul lui naș, picară pe casa lui Drâmboiu, ca să-i pețască pe Ferfelita.

Drâmboiu acesta avea două fete. Și aceia pe care o văzuse Ceuț era cea mai mică. Ceialaltă însă pe lângă că era chioară mai era așa de drăguță (?) de nici nuca să nu i-o mândi din mână.

Când în aceia sară, — după obiceiul unor sate, — a eșit tinerul afară din casă, ca să se înțeleagă cu fata, se facă adecă credința sau fidanțarea religioasă, mama fetelor a scos afară la vizită pe cea mai veche.

Tânărul (?) dacă s'a văzut, s'a simțit adecă lângă părțica lui, n'a mai văzut că e chioară și n'a mai căutat-o și în gură să vadă câți dinți îi lipsesc, și de ce vrastă ar fi, ci încă în aceia sară sau dus la popa de au făcut legătura de cununie.

Când au plecat la popa, fata ia sfatul mamei sale s'a boldorosit cu o năframă la cap, așa că abia ochisorii i-se mai vedea sub cuvânt, că ar durea-o presupusele măsele pe cari de mult nu le mai avea, de tinără ce era.

Drâmboiu, tatăl fetei, văzând că i-a picat fetei sale norocul, s'a dus cu fata la un lăcătuș de dinți și i-a pus dinții ce nu-i avea, apoi la apotecar după rumenele, ca să-și poată face fata mireasă ca toate miresele.

Numai la câteva zile după ospăț a aflat Ceuț, că el în loc de a se cununa cu Ferfelita s'a cununat cu surioară-sa Creminuța.

Acești tineri când se priveau față 'n față, credeai că unul privește spre polul nordic, iar ceialalt spre polul sudic.

S'ar fi despărțit Ceuț de soția sa Creminuța, dar nu se putea căci sacul și-a aflat petecul.

În zadar mai cânta:

*Popă când mai cununat
O sută de zloți ți'am dat:
Haida și mă descunună,
Că ți-o da o mie bună.*

Bucur Târtaiceapă, era om bogat în satul lui, și fiindcă soția lui se pricepe la rântaș ca Pișta la tocilă și-a pus în cap ca pe unica sa fică să o dea la școala

de menaj dela menajeria din Brașov.

Reîntoarsă acasă dela școala de menagerie fata face zupă de amnar cu sos (rasol) de cremene friptură de castraveți umpluți, apoi varză cu sandale. Acestea și alte de felul acestora le făcea din capul ei. Toate le știa, dar nu știa face o mămăligă de dai doamne din capul ei.

Mama ei însă știa face mămăligă în hârboiu, pe care îl puneă să fearbă în vatra focului cu burta cătră foc.

Hârboiul era un vas mai mic sau mai mare de pământ, larg la gură și cu două toți opuse.

Din cauză că hârboiul se folosea la fiertul mămăligii, când cu o parte când cu ceialaltă, el era negru de foc, de ambele părți ca portul femeiesc al săliștenelor, așa că oricum l'ai fi luat în amândouă mâinile era tot cu negreața cătră om.

Din cauza multelor mămăligi, ce sau fabricat în acest hârboiu, s'a fost prins pe el o scoarță așa de groasă încât nu se mai putea face mămăligă ca la început: nu îndestula pe căseni, rămâneau flămânzi.

Târtaiceapă credea că e ceva făcătură, de mână de om și de acela a mers la o babă de i-a descântat de „Cel perit“ de „Năjit și scrintit.

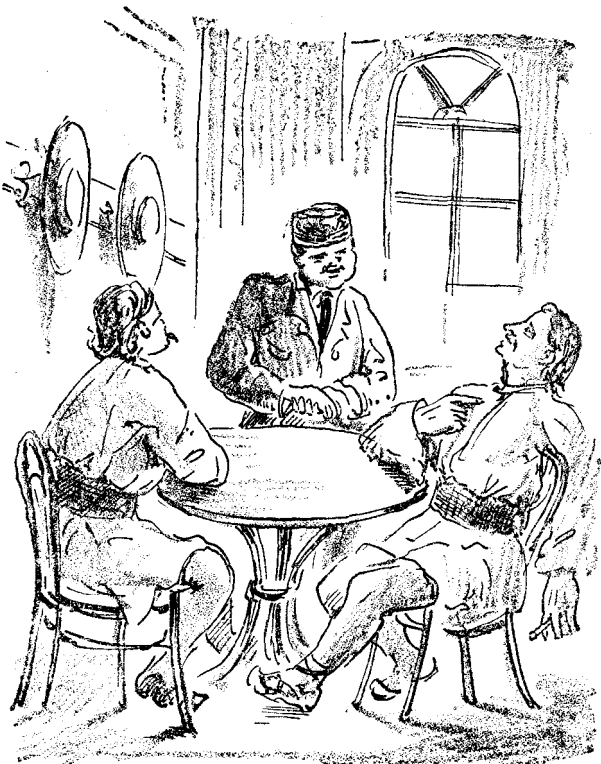
Văzind că n'a izbutit cu descântecile, s'a plâns preotului, rugându-l să-i cetească ceva deslegare, sau molitva pentru deslegarea de afurisanie.

Primind preotul hârboiul dela badea Bucur, îi spuse că în dimineața următoare să meargă după el, că-l va afla blagoslovit și deslegat.

După plecarea lui Târtaiceapă, preoteasa umplu hârboiul cu apă, îl puse la foc și-a fert până s'a desbrăcat de scoarța, ce s'a fost pus pe el, așa că hârboiul s'a lărgit ca mai înainte, și ai casei lui Târtaiceapă, iar au început a fi sături de mămăligă.

Badea Bucur mulțumit cu slujba preotului, a venit de i-a mulțumit și i-a plătit pentru osteneala slujbei ce o puse pe hârboiu, ca flămânzii să se poată sătura.

Huhurez.

Se mai răcoresc

- Mai zi cu glaja să ne răcorim inima.
- Da, da că punga ne-o răcoresc domnii cu dările.

N'are vreme

— Părinte să vii să faci feștania ca să dea drumul la electrică.

— N'am vreme acum.

— Dl părinte, până ți-am spoit casa și ți-ai instalat și electrica ai avut vreme?

Știri telegrafice

Agencia: Tepeluș

Aduse în cârcă de „Calicul”.

Blonda-Iulia, zodia vulpei, anul lupilor. Toții foști internați, din județul Blonda, cari au mai rămas, de n'au plecat spre purgator, cu balele la gură după despăgubiri de internare, sunt convocați la o adunătură pe ziua de 30 Februarie a. curent, în sala județană, unde favoriții Cicopului a dat hoitului acestuia sărutarea de pe urmă, iar cei rămași își vor primi dobânzile pentru internare; căci guvernele de până acuma, din cauza hârălelor n'au avut timp ca să vină la rând și licitația chemeșilor celor ce au fost internați.

Aiud, zodia urechilă, planeta farisăului. Toți cei ce s'au lins,

cu fostul Ciclop județan, până trăia, sunt rugați, ca pe ziua de paștile Răuformașilor, să vină în peregrinaj la hoitul Cicopului, spre ai da de nou sărutarea cea din urmă, a polului sudic.

Mohu. Cu ocazia sfințirii bisericii din comuna Mohu, papa Papalapte al Savetei a aranjat un banchet fără blide și cu taxă de intrare. Intr'una din ședințele comitetului parohial Tobla Ion, marele crâsnic, urmașul lui Toma (nensu) care a descălecat în Mohu din gunoaiele Sibiului cu țilindăru plin de prostie, a făcut o propunere ca pentru acoperirea speselor mari dela banchet, cari au trecut peste venit, să se împărțească podeala bisericii în patrate și să se dea în licitație credincioșilor. Propunerea a fost primită de întreg consiliul. Cu împărțirea podelei bisericii în pa-

trate s'a angajat tot Tobla crâsnicul care se lauda mereu cătră popa:

*Io s'o împart părinte al Savetei
Doar am făcut și răsboiul pre-
[otesei.*

Podeala bisericii s'a dat în licitație în cina de Anul Nou și acum oamenii stau ca împlântați în patratele lor.

Ludoșul mare. Vestiții iagări s'au spăriat de un purcel de casă ratăcit prin pădure, iar după ce l'au împușcat au făcut un banchet de par'că ar fi fost un mistreț cel puțin cât un taur. La procsima vânătoare s'au înțeles să împuște și scroafa... din coteț.

Boița. Lumina electrică era să fie inaugurată fără feștanie. Deși cel ce trebuia să facă feștania e contra luminei electrice totuși n'a oprit pe lucrători să o instaleze și în casa-i proprie.

Bradu. La Crăciun cei o mână de ficioni români, câți sunt la noi s'au împărțit în două, deși din toții la un loc n'ai putea face o zamă. Cei din ceata întâia și-au spart capetele cu vitejie, iar cei din a doua n'au fost lăsați nici la colindat.

Compactoria

Tipografiei Săteanului

Leagă cu prețurile cele mai ieftine cărțile bibliotecilor școlare și parohiale.

Blocuri de cassa

numerotate pentru prăvălii, restaurante, hoteluri, etc.
se află de vânzare la

Librăria Săteanului, Sibiu.